

Arrest

nr. 167 919 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De moeder van de verzoekende partij dient op 25 juni 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 juli 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 27 oktober 2008 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.4. Op 6 november 2008 de vader van de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.5. Op 30 maart 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 28 april 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Bij arrest nr. 29 491 van 30 juni 2009 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.8. Op 3 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Op 3 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 14 oktober 2010 en 4 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 2 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 25 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard.

1.13. Op 25 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Op 16 september 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.15. Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.14. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.09.2014 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Mijnheer verblijft reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Zijn ouders (dossier DVZ: 5992374) dienden 3 asielaanvragen in. Allen werden afgewezen. Hij diende zelf ook een asielaanvraag in. Die duurde van 27.10.2008 tot 02.07.2009. Op 09.09.2009 betekende hij een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten. Hij heeft deze instructie niet opgevolgd. Mijnheer diende eerder aanvragen 9bis in. De aanvraag 9bis ingediend op 03.07.2010 was niet ontvankelijk. De beslissing werd genomen op 04.11.2010 en betekend op 17.11.2010. De aanvraag 9bis ingediend op 02.12.2013 was onontvankelijk wegens het ontbreken van een identiteitsdocument. De beslissing werd genomen op 25.08.2014. De beslissing werd betekend op 17.09.2014. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Tegen deze beslissing loopt een

beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij de asielaanvraag had mijnheer verklaard van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Meskety in Tsjetsjenië. Hij wou zijn legerdienst niet doen. Mensen zouden in het leger slecht behandeld worden. In werkelijkheid is mijnheer niet van Tsjetsjenië afkomstig maar van Dagestan.

Ondanks het feit dat mijnheer het grondgebied al geruime tijd geleden had moeten verlaten en dat hij reeds eerder aanvragen 9bis had ingediend, dient hij nu opnieuw een aanvraag 9bis in. Hij wenst een visum te verkrijgen om gedurende een langere tijd in België te kunnen verblijven. Normaal dient deze aanvraag bij de Belgische ambassade ingediend te worden, maar hij beweert dat het niet mogelijk/bijzonder moeilijk is.

Mijnheer verklaart samen te wonen met zijn ouders, zijn broers en een zus. Hij beweert het geweld in zijn land van herkomst te zijn ontvlucht ("de terreur van de rebellen"). Om die reden werden asielaanvragen ingediend. Zijn ouders startten ook een procedure 9ter op. Sinds april 2007 verblijft hij ononderbroken in België. Mijnheer oordeelt dat hij overdreven lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing inzake zijn asielaanvraag. Hij volgt al 7 jaar onderwijs in België. Hij wil geen schooljaar onderbreken. Hij volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie en volgde Nederlandse taallessen. Mijnheer stelt geïntegreerd te zijn en hij legt steunverklaringen voor. Hij wil een knelpuntberoep invullen. Mijnheer voelt zich met zijn familie totaal verankerd in de Belgische samenleving. Hij heeft sterke sociale bindingen met de autochtone bevolking in België. Mijnheer doet beroep op artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Mijnheer vreest gefolterd te zullen worden en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen te zullen moeten ondergaan indien hij terug dient te keren naar het land van herkomst. Mijnheer verklaart dat zijn persoonlijke ontwikkeling geschaad wordt indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker vraagt omwille van humanitaire overwegingen en sterke sociale bindingen permanent geregulariseerd te worden. Hij meent in aanmerking te komen voor het criterium 1 van de instructies van 19.07.2009. Hij behoort tot een gezin dat al meer dan 5 jaar in België verblijft en waarbij de asielpprocedure meer dan 1 jaar duurde. Betrokkene stelt dat er geen wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de Belgische ambassade. De wetgeving voorziet hier niets over. Een terugkeer naar zijn land van herkomst en de verplichting om zich tot de Belgische ambassade te wenden, is gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk. Indien hij voor een formaliteit verplicht wordt terug te keren naar zijn land van herkomst, zal dit een schending uitmaken van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 en ondertekend door België op 04.02.1985. Volgens betrokkene vallen er nog steeds burgerslachtoffers in Dagestan. De situatie is onveilig en burgers worden met willekeurig geweld bedreigd. Hij verwijst naar rapporten van Amnesty International, Reporters without borders, Human Rights Watch,... Mijnheer verwijst ook naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waarin onder meer staat dat reizen naar Dagestan afgeraden worden. In België heeft betrokkene nooit enige aanvaring gehad met een strafrechter. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. In de bijlagen voegt mijnheer stukken toe als bewijs dat hij een aantal opleidingen/ cursussen heeft gevolgd. Ondanks het feit dat hij kampt met medische problemen is hij bereid zijn plaats in te nemen op de arbeidsmarkt. Een terugkeer naar zijn geboorteland zou zware en nefaste gevolgen hebben. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zouden teniet worden gedaan.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Mijnheer kan zich wel degelijk richten tot de Belgische ambassade in Moskou.

De procedure via de Belgische ambassade geldt voor alle Russische staatsburgers en voor hem kan dan ook geen uitzondering worden voorzien. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Russische burgers van Dagestaanse origine die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Mijnheer wist dat zijn verblijf in België precair was en enkel toegestaan werd in het kader van een aantal procedures die zijn ouders en hijzelf opgestart hadden. Hij wist ook dat hij het grondgebied zou moeten verlaten (en dus gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten) indien geen enkele procedure een verblijfsmachtiging opleverde. De duur van zijn verblijf in België belet hem niet om terug te keren naar de Russische federatie. De duur van zijn verblijf heeft te maken met de keuze van de familie om verschillende procedures op te starten alsook om geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen en geen achterstand op te lopen in zijn persoonlijke ontwikkeling gedurende de procedures, kon betrokkene in België school lopen. Het feit dat hij school liep, betekent niet dat hij daardoor niet meer terug kan naar

de Russische federatie om zich daar tot de Belgische ambassade te richten. Het schoolgaan verliep tijdens het precaire verblijf van de familie. Mijnheer toont niet aan dat hij in de Russische federatie geen onderwijs zou kunnen volgen. Het grootste deel van zijn leven heeft hij in de Russische federatie doorgebracht. Het zou verwonderlijk zijn indien betrokkene geen toegang meer zou hebben tot het Russische/ Dagestaanse onderwijs.

De elementen van integratie waaronder zijn werkbereidheid, zijn kennis van de Nederlandse taal, het feit dat hij verschillende opleidingen en cursussen volgde (maatschappelijke oriëntatie, Nederlandse taallessen,...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mijnheer de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mijnheer kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Er zijn verschillende mogelijkheden om een visum te bekomen (werk, studie,...). Indien mijnheer dergelijke procedure wenst op te starten, kan hij zich nog steeds laten bijstaan door zijn advocaat. Wat betreft het aangehaalde argument dat mijnheer nooit in aanraking kwam met de Belgische openbare ordediensten en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Mijnheer verwijst ook naar de onveilige situatie in Dagestan. Hij haalt rapporten aan van organisaties zoals Human Rights Watch en Amnesty International en hij verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Mijnheer wordt natuurlijk niet gedwongen om specifiek terug te keren naar Dagestan. Mijnheer is Russisch staatsburger en kan zich ook elders vestigen. Indien mijnheer een procedure had willen opstarten voor het verkrijgen van een visum had hij zich in Moskou moeten wenden tot de Belgische ambassade. Mijnheer toont niet aan dat hij onmogelijk of bijzonder moeilijk naar Moskou kan reizen en daar tijdelijk verblijven in afwachting van een beslissing. Daarnaast is het ook eigenaardig vast te stellen dat mijnheer bij zijn asielaanvraag gewag maakt van problemen die hij in Tsjetsjenië ondervond, terwijl nu blijkt dat mijnheer in werkelijkheid niet van Tsjetsjenië, maar van Dagestan afkomstig is. Indien hij werkelijk problemen had ondervonden in Dagestan, zou het logischer geweest zijn deze problemen aan te halen in plaats van problemen te bedenken die in Tsjetsjenië zouden plaatsgevonden hebben. Indien mijnheer werkelijk een risico loopt te zullen worden gefolterd of mishandeld, dient hij dit concreet aan te tonen en zich niet te beperken tot algemene loutere verklaringen. Rapporten en artikelen zoals van Amnesty International en Human Rights Watch schetsen enkel een beeld van de algemene situatie in een land. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. Wat de vermeende schending van art. 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van de schending van artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De loutere vermelding van art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, volstaat niet als buitengewone omstandigheid, daar er geen bewijzen van aanwezig zijn. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Dagestan geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit is een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Dergelijk reisadvies is bestemd voor toeristen die vanuit België naar Dagestan zouden willen reizen. Betrokkene wordt trouwens niet verplicht terug te keren naar Dagestan. Hij diende aan te tonen dat hij zich niet naar Moskou kan begeven om zich daar tot de Belgische ambassade te wenden. Betrokkene kan niet stellen dat de asielprocedures onredelijk veel tijd in beslag namen eer een definitieve beslissing werd genomen. Zijn ouders dienden elk 3 asielprocedures in. De eerste asielprocedure van zijn vader duurde van 30.10.2006 tot 21.11.2007 (iets meer dan 1 jaar). De tweede asielprocedure duurde van 29.01.2008 tot 16.05.2008 (nog geen 4 maanden). De derde asielaanvraag duurde van 27.10.2008 tot 24.11.2008 (ongeveer 1 maand). De eerste asielprocedure van zijn moeder duurde van 03.04.2007 tot 21.11.2007 (ongeveer 7 maanden). De tweede asielprocedure duurde van 29.01.2008 tot 16.05.2008 (dus ongeveer 4 maanden). De derde asielprocedure duurde van 27.10.2008 tot 24.11.2008 (ongeveer 1 maand). Zijn eigen asielprocedure duurde ongeveer 8 maanden, namelijk van 27.10.2008 tot 02.07.2009. De duur van zijn verblijf in België heeft dus veeleer te maken met het

achtereenvolgens opstarten van meerdere asielprocedures dan met de duur van de asielprocedures zelf. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij betekende een bevel om het grondgebied te verlaten maar verkoos echter geen gevolg te geven aan deze instructie. Hij verblijft nu illegaal in België.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept mijnheer zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De Belgische overheid biedt een vrijwilligterugkeerprogramma aan waardoor de reiskosten kunnen betaald worden en mijnheer mogelijks re-integratiesteun kan ontvangen. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties-bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mijnheer meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan betrokkene bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel."

1.16. Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer betekende eerder bevelen om het grondgebied te verlaten, zo bijvoorbeeld op 09.09.2009 en nogmaals op 17.09.2014. Aan geen enkele instructie werd gevolg gegeven."

1.17. Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer:

(...) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.11.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van de bevelen op 09.09.2009 en 17.09.2014, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing van 20 november 2014 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard

3.1.1. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat de verzoekende partij nalaat de samenhang aan te tonen tussen de drie bestreden beslissingen. Zij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, het inreisverbod en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij allen genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Zij vervolgt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard enige invloed zou hebben op haar illegale verblijfsstatus. De verwerende partij meent dat de vordering in zoverre ze is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod onontvankelijk is.

3.1.2. De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

3.1.3. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij een verzoekschrift tot nietigverklaring met een vordering tot schorsing indient tegen *“de beslissing van de verwerende partij d.d. 20.11.2014 stellende dat het verzoek tot regularisatie ingediend door verzoeker dd. 16.09.2014 onontvankelijk is en tevens het medegaand betekend bevel om het grondgebied te verlaten en het medebetkend*

inreisverbod". Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

3.1.4. *In casu* is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

3.1.5. De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelf waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om haar aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst of het land waar zij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod van zijn kant is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar op 9 september 2009 en 17 september 2014 werden betekend en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

3.1.6. Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat de bestreden beslissingen verknocht zijn omdat ze op dezelfde dag genomen werden en op dezelfde dag werden ter kennis gebracht en stelt dat de bijlage 13 een invloed heeft op de eerste bestreden beslissing en de uitspraak hieromtrent.

Met de loutere stelling dat de bijlage 13 een invloed heeft op de eerste bestreden beslissing en de uitspraak hierop, toont de advocaat van de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een andere juridische en feitelijke basis heeft, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt ook niet dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoekende partij tot enig verblijf wordt gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

3.1.7. Het blijkt derhalve en het wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de bestreden beslissingen houdende het inreisverbod en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de overige bestreden beslissingen en *vice versa*. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige bestreden beslissingen. Ook licht de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting niet verder toe op welke wijze de bijlage 13 een invloed zou hebben op de inhoud van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de bestreden beslissingen houdende het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

3.1.8. Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 20 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de overige bestreden beslissingen, dit zijn het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod *d.d.* 20 november 2014 en het aan de verzoekende partij opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

3.1.9. *In casu* dient, zoals de advocaat van de verzoekende partij ook ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat het inreisverbod betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertoont het bestreden inreisverbod een groter belang voor de verzoekende partij dan de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaren opgelegd, hetgeen gelet op de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekende partij gedurende twee jaren na de betekening ervan niet toegelaten kan worden tot het grondgebied en niet kan verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot twee jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat het aan de verzoekende partij opgelegde

inreisverbod de belangrijkste beslissing vormt die middels huidig verzoekschrift wordt bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers, zoals hierboven uiteengezet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij, hetgeen meteen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan het opgelegde inreisverbod dat wel - en overigens ook verstrekken - gevolgen heeft.

Gelet op het gebrek aan voldoende samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de derde bestreden beslissing houdende het inreisverbod, wordt, gelet op de voorgaande vaststellingen, het beroep ontvankelijk verklaart ten aanzien van de derde bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de beslissing van 20 november 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De middelen die tegen de laatstgenoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

3.1.10. De Raad stelt verder vast dat er wel degelijk samenhang is tussen de derde bestreden beslissing houdende het inreisverbod en de tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet gaat het inreisverbod immers gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en *in casu* verwijst de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de tweede bestreden beslissing waarmee ze stelt gepaard te gaan, zodat verknochtheid van de onderscheiden beslissingen wordt bevestigd in de bewoordingen ervan. De verwerende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de afzonderlijke rechtsgronden van de bestreden beslissingen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan samenhang in zoverre ze de samenhang tussen de derde bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing betreft, dient te worden verworpen.

3.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing van 20 november 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten

3.2.1. In de nota met opmerkingen meent de verwerende partij voorts dat wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij, de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2014, onontvankelijk is. De verwerende partij zet haar exceptie uiteen als volgt:

“De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeksters betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering, gericht tegen de bijlage 13 van 20 november 2014 niet ontvankelijk.”

3.2.2. De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn

met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van hogere rechtsnormen aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Uit het verzoekschrift kan afgeleid worden dat de verzoekende partij ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en ten aanzien van het bestreden inreisverbod, zich beroept op de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging en van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM. Deze ingeroepen schendingen worden toegelicht in een vierde middel.

De verzoekende partij betoogt dat in Dagestan tot op heden verscheidende problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, dat deze schendingen van diverse aard zijn, dat de situatie in Dagestan ernstig en precair is en blijft en dat de situatie van personen uit de Kaukasus in het algemeen ook ernstig is en blijft, dat de verschillende elementen van de vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in het artikel 1, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie (hierna: VBC) betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Noord-Kaukasus-regio, dat in het verleden door voormelde commissie werd geoordeeld dat de bevolking slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*. De verzoekende partij betoogt dat het een courante praktijk lijkt te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling, dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 5 van het EVRM, dat *in casu* geen enkel onderzoek verricht wordt naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. De verzoekende partij meent dat het minstens zo is dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat zij naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn. In een arrest van 17 februari 2009, zo vervolgt de verzoekende partij, was het Hof van Justitie van oordeel dat betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De verzoekende partij meent dat zij in het verzoekschrift aantoonde dat de situatie tot op heden er een is waarbij zij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico loopt op bedreiging, dat door de verwerende partij diende te worden overgegaan tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn, meer bepaald diende de verwerende partij zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Zij meent dat indien deze beoordeling niet is gebeurd dit een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 13 van het EVRM oplevert. De verzoekende partij wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk geoordeeld heeft dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechter indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn, dat dit *in casu* geenszins blijkt uit de motivering, dat wel integendeel, hieromtrent geen enkel onderzoek werd gedaan en dus ook niet werd gemotiveerd, dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dat dit niet blijkt uit de motivering.

4.2. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging wordt in het geheel niet uitgewerkt, zodat de verzoekende partij niet aangeeft in welk opzicht dit beginsel zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.

4.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

4.3.1. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.2. De verzoekende partij betoogt dat in Dagestan tot op heden verscheidende problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, dat deze schendingen van diverse aard zijn, dat de situatie in Dagestan ernstig en precair is en blijft en dat de situatie van personen uit de Kaukasus in het algemeen ook ernstig is en blijft, dat de verschillende elementen van de vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in het artikel 1, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Noord-Kaukasus-regio, dat in het verleden door voormelde commissie werd geoordeeld dat de bevolking slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*. De verzoekende partij betoogt dat het een courante praktijk lijkt te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling, dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 5 van het EVRM, dat *in casu* geen enkel onderzoek verricht wordt naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. De verzoekende partij meent dat het minstens zo is dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat zij naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn. In een arrest van 17 februari 2009, zo vervolgt de verzoekende partij, was het Hof van Justitie van oordeel dat betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De verzoekende partij meent dat zij in het verzoekschrift aantoonde dat de situatie tot op heden er een is waarbij zij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico loopt op bedreiging, dat door de verwerende partij diende te worden overgegaan tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn, meer bepaald diende de verwerende partij zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Zij meent dat indien deze beoordeling niet is gebeurd dit een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 13 van het EVRM oplevert. De verzoekende partij wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk geoordeeld heeft dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechter indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn, dat dit *in casu* geenszins blijkt uit de motivering, dat wel integendeel, hieromtrent geen enkel onderzoek werd gedaan en dus ook niet werd gemotiveerd, dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dat dit niet blijkt uit de motivering.

De verzoekende partij verliest met haar betoog over mensenrechtenschendingen in Dagestan uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken elementen naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en haar vrees voor een risico op een onmenselijke of onterende behandeling bij een terugkeer naar haar

land van herkomst, op geen enkele wijze met enig concreet gegeven staft. De verzoekende partij poneert dat in het verleden de VBC oordeelde dat 'de bevolking' het slachtoffer was van groepsvervolging, maar laat vooreerst na aan te tonen dat het door haar beweerde oordeel van de VBC betrekking had op Dagestan en vervolgens laat zij ook na uiteen te zetten en te staven – indien kan aangenomen worden dat een dergelijke beslissing van de VBC met betrekking tot Dagestan bestaat - op welke gronden zij van mening is dat het voornoemde oordeel nog actueel is. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 september 2014 beperkt de verzoekende partij zich tot algemene beweringen en verwijst zij naar algemene rapporten over de onveilige toestand in Dagestan en het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, zonder dat zij enig verband met haar persoon aannemelijk maakt. De verzoekende partij betoogt dat werd aangetoond dat de situatie tot op heden er een is waarbij zij louter door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt, doch toont niet aan dat zij 'aanwezig' dient te zijn in Dagestan. Immers is de verzoekende partij Russisch staatsburger. Daarnaast wordt opgemerkt dat de verzoekende partij met geen woord rept over de behandeling van haar asielaanvraag, waarin zij verklaarde van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn uit een dorp in Tsjetsjenië, en de uitkomst daarvan. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke om ook maar enige concrete aanwijzing te geven dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst, of dat zij aan de verwerende partij hiertoe gegevens had verschaft die niet in ogenschouw werden genomen.

De verzoekende partij maakt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

4.4. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM zou betrekken op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij betoogt dat zij sedert januari 2012 een duurzame relatie heeft met mevrouw L.G. die over een legaal verblijf beschikt, dat zij op 6 september 2014 gehuwd zijn, dat zij voor hun huwelijk bij haar ouders woonden, doch thans apart op een nieuw adres, dat de echtgenote thans nog studente is, dat het huwelijk en de duurzame relatie van de verzoekende partij met mevrouw L.G. als logisch gevolg moet en enkel kan hebben dat zij niet kan teruggaan naar haar land van herkomst. De verzoekende partij stelt ook nog dat van haar niet kan verlangd worden alsnog naar haar land van herkomst terug te keren en haar vrouw in de steek te laten en daar een procedure op te starten en vervolgens nog maanden te moeten wachten in de grootste onzekerheid op een antwoord, dat er bovendien geen zekerheid is dat zij zal kunnen terugkeren naar België en er een manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van artikel 8 van het EVRM. In een derde middel wijst de verzoekende partij er nogmaals op dat zij gehuwd is en een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw L.G. met wie zij een gezin vormt en die over een legaal verblijf in België beschikt, dat ingeval zij naar haar land van herkomst dient terug te keren niet enkel haar situatie maar ook die van haar gezin ontwricht wordt, dat haar belangen noch die van haar partner gebaat zijn bij het terug naar het land van herkomst gaan, dat integendeel zij bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling, dat het vaststaat dat als zij thans gedwongen zou worden terug te keren naar haar geboorteland, dit onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en het evident is dat dit ten allen prijze dient vermeden te worden.

4.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*” noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip “*privéleven*” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip “*privéleven*” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.4.2. Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar echtgenote in de zin van artikel 8 van het EVRM - nu noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij gehuwd is met mevrouw L.G., minstens dat zij een duurzame relatie heeft met vernoemde persoon -, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen welke omstandigheden het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen. Zij toont immers niet aan dat het onmogelijk is voor haar echtgenote haar te vergezellen. Het loutere feit dat haar echtgenote legaal verblijf heeft in België en nog studente is, wat overigens geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier, leidt er niet toe dat zij niet mee kan reizen naar Dagestan, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

In zoverre de verzoekende partij met de verwijzing naar haar persoonlijke ontwikkeling een schending wenst aan te voeren van haar privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Overigens merkt de Raad op dat het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

4.5. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM wordt vastgesteld dat dit artikel alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. Aangezien *in casu* de schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 5 van het EVRM, noch van het artikel 8 van het EVRM is aangetoond, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

4.6. Nu uit de stukken van het administratief dossier geen gezinsleven met mevrouw L.G. bleek, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd, noch hieromtrent te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Met betrekking tot het gebrek aan onderzoek en motivering in de bestreden beslissingen betreffende de situatie in Dagestan in het licht van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van 20 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan aangetoonde buitengewone omstandigheden, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de opgeworpen argumenten van de verzoekende partij betreffende de toestand in Dagestan heeft onderzocht en dienaangaande heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat geen onderzoek werd gevoerd naar de door haar opgeworpen argumenten betreffende de toestand in Dagestan.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhouden, maakt zij dit op generlei wijze aannemelijk.

4.7. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.9. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich illegaal op het grondgebied ophoudt en dat zij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Evenmin betwist zij dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten noch dat zij nagelaten heeft om stappen te ondernemen ten einde vrijwillig het Belgische grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

4.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER